

País Valencià

Eleccions autonòmiques

Un equip amb molta banqueteta

Camps guanya per tercera vegada amb majoria absoluta els comicis valencians. El seu resultat, però, s'acosta més al del 2003 que no a l'estratègic del 2007.

Isabel Bas, esposa de Francisco Camps, passejava dijous passat, cap a les 20 hores, per la vorera de la plaça de l'Ajuntament de València. Caminava distreta i feliç, xerrant pel mòbil camí de la farmàcia que hi ha a tocar de la zona en què s'amuntegaven uns quants milers de joves en defensa d'una democràcia més sana.

Com els contestataris, ella tampoc no volia que el seu marit optara a un tercer mandat, ni que aquest mandat pugua acabar essent tan efímer com un mes de maig. La senyora Bas ja n'està

Un presumpte president, Francisco Camps, i el gran culpable que encara ho siga, Jorge Alarte, han protagonitzat les vuitenes eleccions valencianes. La corrupció només aprima una mica els grans resultats del PPCV. L'ascens irrefrenable de la Coalició Compromís i el resultat acceptable d'Esquerra Unida els permet de tenir més pes a les Corts.

EUPV

EFE

PSPV

Marga Sanz (EUPV), Enric Morera (Coalició Compromís) i Jorge Alarte (PSPV-PSOE), en diversos moments de la nit electoral. La desfeta socialista ha estat aprofitada per les altres dues formacions progressistes amb representació a l'hemicicle, que han crescut de manera paral·lela. Els cinc diputats d'Esquerra Unida, els sis de Compromís i els 33 dels socialistes dibuixen unes Corts de 55 diputats contra 44.

farta, del procés judicial que afecta el seu home, té unes ganes boges, boges, que això s'acabe prompte. Se l'estima tant com pot, i justament per això considera que ja n'hi ha prou, de patiments innecessaris.

A la senyora de Camps se li regira l'estómac quan s'assabenta que *The New York Times* parla profusament de "Mr. Camps", amb motiu de les protestes juvenils del 15M, ja mundialment famoses. El prestigiós rotatiu nord-americà posa el seu senyor marit com un exemple de la corrupció que assetja segons quines institucions públiques espanyoles i –cosa que resulta encara pitjor– explica com la ciutadania s'hi rabeja, en tot plegat.

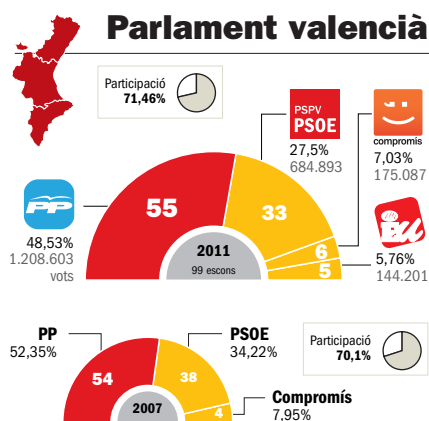
Els joves acampats a la plaça de l'Ajuntament tenien penjat l'article en qüestió a un lloc ben visible. Extret d'internet –d'on, si no– i amb un color fluorescent ben llampanant que destacava cada vegada que el periodista feia referència a "Mr. Camps", la peça en qüestió compartia aparador amb unes altres no menys galdoses: "Votad corruptos, votad imputados, votadnos", deia una; "Aceptamos todo tipo de donaciones, menos: dinero, alcohol, trajes", deia una altra. Isabel Bas no les ha llegides ni segurament les llegirà mai, aquestes frases, però sap que hi són. No li costa gens d'imaginar-se-les.

Com també sabia, abans de les eleccions de diumenge passat, que el seu marit resultaria reelegit president valencià. Amb una majoria no tan absoluta com assenyalaven algunes enquestes, això sí. De fet, el PPCV perd vora 70.000 vots i, malgrat mantenir un percentatge de vot altíssim (el 48,5%), és una mica menys sideral del que llua (el 52,2%). L'aflluïment en qüestió ha permès que Múrcia (58,8%) es distanciara encara més, com la comunitat filo-PP per excel·lència, alhora que unes altres que hi anaven per darrere avançaren Camps. El PP d'Esperanza Aguirre s'enlaira fins al 51,7%, un percentatge gairebé calcat als del PP de Castella Lleó i de la Rioja. Curiosament, el nivell de vot

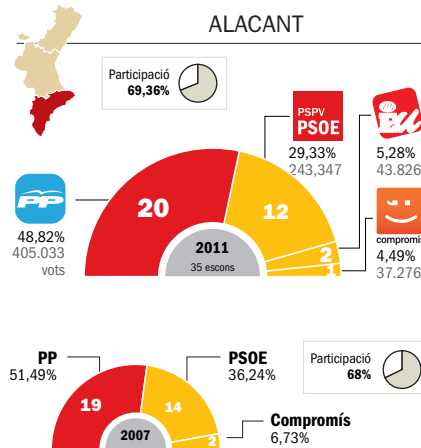
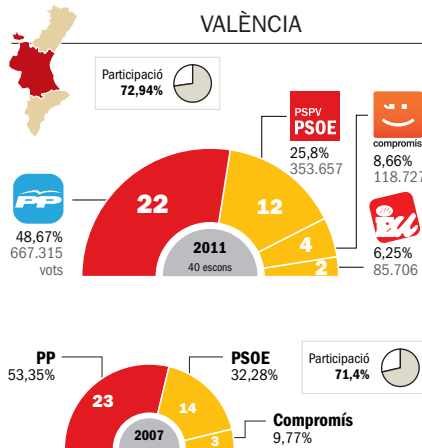
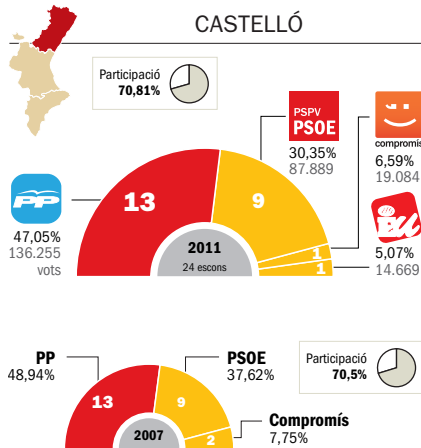
del PPCV ara s'assembla més als dels companys extremenys i manxecs. No perquè es *despepitze* el País Valencià, sinó perquè es *pepitza* més la resta de l'estat espanyol.

El resultat dels populars valencians els permet de preparar la possible substitució de Camps en el cas que el procés judicial en què aquest és immergit no sols arribe a judici oral, com resulta previsible, sinó comptant amb la possibilitat que fins i tot s'amplien els càrrecs contra el president, ara per finançament il·legal a la campanya electoral del 2007. De substituïts a la banqueta, n'hi ha uns quants: a més d'una desena d'encausats com ell, Camps també ha omplert les bancades populars d'alcaldes significatius de la formació –atenció a l'alacantina Sonia Castedo i el castellanenc Alberto Fabra– i també hi ha inclòs, ara com a diputada i per tant amb opcions de ser escollida substituïda, Paula Sánchez de León, consellera portaveu, de Justícia i d'Administracions Públiques, ullet dret del president i possible vice-presidenta d'ací a poques setmanes.

Amb un candidat nou i un poder que es preveu omnímode, el PP podria acarar les eleccions del 2015 amb una cara nova, neta i polida, que a més ja hauria fet força recorregut. L'oposició ha malbaratat l'oportunitat de disputar els comicis a un candidat amb pinta de

Circumscripcions

poliencausat, i segurament se'n penediran d'ací a quatre anys, quan la imatge cremada i tacada de Camps haja donat pas a una de més jove, dinàmica i optimista.

Perquè de tot això, a Camps, li'n queda ben poc. Com ja acostuma a ser habitual, el cap del Consell no va informar ningú de la seua agenda, evitant quelcom de tan natural com que la premsa immortalitzara el moment en què Camps accedia al seu col·legi electoral; qui el va enxampar fou perquè hi va fer guàrdia. Temorós de rebre invectives de grupuscles de tota mena —a només cent metres hi havia l'acampada de la plaça rebatejada del 15 de Maig—, l'equip de premsa del president no va voler informar del moment exacte en què ell i la seua família acudirien a votar. De la mateixa manera, ha costat molt de trobar cartells amb la seua efigie. El PP ha estalviat tant com va balafiar ara fa quatre anys, quan la factoria Orange Market permetia superproduccions a cada població de “esta, nuestra comunidad”. Les poques tanques en què apareixia Camps —tan eufòric com a les ja mítiques sessions de control— sovint han estat objecte d'atacs en forma de pintada acusatòria.

Directes cap a terra. Si l'equip de Camps va optar per una campanya de perfil baixíssim, gairebé oculta, el de l'aspirant socialista a prendre-li el lloc, Jorge Alarte, en va preferir una de ben visible. Una de molt present a les

cabines de telèfons, els autobusos i la premsa, una que subratllara les paraules “dignitat” i “honradesa”. “La dignitat d'un vot”, deia el lema de la campanya del PSPV-PSOE, i el ben cert és que n'han aconseguit més d'un. Ja avisaven que, en cas que tan sols haguera estat un, aquest vot hauria estat molt digne, però és que han tingut la sort de rebre'n centenars de milers, vora 684.000, quan encara resten per computar alguns dignes vots arribats per correu.

Si no fora perquè aquest és, de llarg, el pitjor resultat de la història del socialisme valencià, la cosa encara podria fer gràcia. Però és que el drama és de volada: al costat del 51,8% el 1983; al costat del 41,7% del 1987; al costat del 43,3% del 1991; al costat del 34,3% del 1995; al costat del 34,4% del 1999; al costat del 36,5% del 2003, i al costat del 34,9% del 2007, el 27,7% d'enguany ho sembla tot excepte digne.

Encara més si Alarte, secretari general des del setembre del 2008, va fer-se càrrec de l'organització amb la convicció que milloraria “sensiblement” els resultats de Joan Ignasi Pla. “D'una vegada per totes, canvi”, fou la divisa amb què va encimbellar-se al capdamunt del partit. El canvi, si n'hi ha hagut, ha estat per a empitjorar. La pèrdua de paperetes del PP, l'escenari idíl·lic que somniaven els socialistes atesa la situació judicial de Camps, no ha comportat la millora de posicions d'aquests, ans al contrari, el seu enfonament absolut.

Una sola dada pot resumir d'una manera feafent l'abast de la derrota d'Alarte: al seu Alaquàs natal, el municipi que posava com a emblema d'una bona gestió de govern i de què sempre ha presumit, la desfeta ha estat antològica. El PP ha avantatjat d'11 punts allà on el 2007 Camps només avantatjà Pla de 4,5. Encara més humiliant, el PP ha resultat per primera vegada el partit més votat a les eleccions municipals alaquaseres, però la distància amb els socialistes ha estat molt inferior.

Les segones eleccions d'Alarte han estat encara més decebedores que les europees del 2009, les primeres en què actuava com a secretari general. Aleshores va defensar-se de les acusacions amb un llenguatge vitalista i la promesa que si fallava a les autonòmiques, plegaria. Al comitè nacional que va analitzar aquells resultats va ser taxatiu: “Us ho vaig dir i us ho repetesc: ningú no podrà instal·lar-se en la comoditat de l'oposició interna ni permanent. Jo assumiré plenament les meues responsabilitats i si aquest projecte, plenament legitimat el setembre de l'any passat [a l'11è congrés nacional del PSPV-PSOE], fracassa en allò únicament important, a les eleccions autonòmiques davant els ciutadans i les ciutadanes, me n'aniré aquell mateix dia per tal de no esdevenir un entrebanc.”

Diumenge a les 23 hores, Alarte va referir-se a la “situació complicada que viu Espanya i el PSOE mateix,

per culpa de la gestió de la pitjor crisi econòmica de les darreres dècades”. Va explicar que “el focus del debat s’ha situat a l’esfera nacional” i que “continuarem treballant per a aconseguir la confiança dels valencians, tot assumint el paper que aquests ens han atorgat”. Quan fou preguntat pel seu possible adéu, fou tan taxatiu com ara fa dos anys: “Sens dubte, no pense dimitir”, i com a raonament del seu canvi de posició, un de ben original: “El món del 2008 no és el d’avui, hi té ben poc a veure, i pense que, quan vius moments difícils, no has d’abandonar. Els socialistes valencians no som cap illa, l’estat col·lectiu d’opinió ens ha afectat, i molt.” L’única alegria –això va dir– va ser “l’avanç de la resta de forces progressistes”.

El transvasament sostenible.

I és que la pèrdua de 155.000 vots del PSPV-PSOE ha anat paral·lela a l’ascens de la Coalició Compromís i Esquerra Unida. En conjunt sumen 320.000 paperetes, 125.000 més que el Compromís pel País Valencià del 2007, quan tots ells anaven sota la mateixa marca paraigua. L’actual Compromís, integrat pel Bloc Nacionalista Valencià, Iniciativa del Poble Valencià i Els Verds – Esquerra Ecològica, ha reunit 175.000 paperetes, i ha fet miques els millors registres del Bloc en solitari: el 2003, va tocar sota amb 114.000 sufragis. Pel seu costat, Esquerra Unida n’obté 144.000, deu milers menys que el 2003, quan va presentar-se com a Entesa. La conclusió, per tant, és que la marca Compromís ha guanyat prestigi, mentre que la d’EUPV podria trontollar en el cas d’una recuperació socialista d’ací a quatre anys.

La campanya de Compromís, original però amb pocs recursos, s’ha basat molt en l’ús de les noves tecnologies

i en l’activitat intensa dels seus militants joves, que són abundants. La figura del cap de llista i secretari general del Bloc, Enric Morera, n’ix absolutament reforçada. Quan molts qüestionaven l’accés dels nacionalistes a l’hemicicle, aquests grans resultats confirmen que la visibilitat de la marca Compromís era molt més nítida que no semblava, com també la identificació de Mònica Oltra i Joan Ribó, valors de la coalició que alguns encara lligaven a EUPV, la seua antiga formació.

Per bé que durant el recompte Compromís va arribar a tenir 7 diputats i a somniar amb el vuitè, i Esquerra Unida en tenia sis, al capdavant sembla que els primers en tindran 6, i els segons, 5. Els socialistes van aconseguir d’esgarrapar-los-en dos a darrera hora, i difícilment els recuperaran al recompte posterior o amb el vot per correu que encara quede per escutar.

Siga com siga, el repte dels uns i dels altres és consolidar-se a les Corts, justament ara que semblaven abocades al bipartidisme, i esperar que els socialistes, de la seua banda, augmenten la seua representació de manera notable. L’erosió al PP correspon sobretot al PSPV-PSOE, el partit que hi és més a prop, ideològicament. El 48,5% a 40,5% actual, si sumem els percentatges de vot de la dreta i de l’esquerra, és un marge no tan ample com el 53,3% a 43,13% de la passada legislatura. Es percep clarament, però, una davallada de les forces progressistes de què s’ha beneficiat tant UPD (2,4%) com Els Verds (1,3%).

L’equilibri de les forces de progrés valencianes cada volta s’assembla més al de les catalanes, ni que siga perquè la davallada socialista els acosta als seus rivals per l’esquerra, un fenomen que a Catalunya va iniciar-se ja fa anys i que al País Valencià és embrionarí encara, però que ben probablement ja oferirà algun govern tripartit a municipis d’anomenada ara en mans de la dreta. La dona de Camps ja té un motiu de preocupació quan el seu home abandone la nau... Si observa que un tripartit pot controlar el Consell, de segur que voldrà tornar-hi.

Victor Maceda

A casa de Francisco Camps, fins i tot les notícies dolentes són unes grans notícies. El PPCV no sols ha engolit Elx i Gandia, que semblaven les seues pomes prohibides, sinó que probablement –fruit dels pactes– perdrà Oriola, Alcoi, Villena i Benidorm, els quatre pilars on s’atrinxerava un zaplanisme que ja emet el cant del cigne.

Les pèrdues d’Alcoi, Villena i Oriola, en el cas probable que l’oposició hi faça pinya, significarien la caiguda de Jordi Sedano, Celia Lledó i Mónica Lorente, els tres alcaldes més importants del corrent ripollista, antigament dit zaplanista. De la seua banda, el paper clau que les urnes han atorgat a l’ex-presidenta del PP benidormer Gema Amor –que va abandonar el partit en disconformitat amb l’elecció del campista Manuel Pérez Fenoll com a cap de cartell municipal– fa pensar que optarà per governar en coalició amb els socialistes, i això carregarà de raons Camps per a fer-hi net.

En efecte, la solsideja dels insignes amics de Zaplana –a Altea, Miguel Ortiz, tot i haver estat el més votat, necessitarà pactes per a poder governar– contrasta amb els èxits abassegadors dels fidels al cap del Consell: els ciutadans d’Alacant, Torrevella, Elda, Petrer, Sant Vicent del Raspeig, Santa Pola, Crevillent, Novelda i Elx –Elx, sí– van confiar de manera incontestable en el PP, un partit que fins i tot va pispar als socialistes, també amb majoria absoluta, el tándem Mutxamel–Sant Joan d’Alacant, de tradicional majoria socialista. En el segon cas, la substitució del ripollista Francisco José Burillo pel campista Manuel Aracil sembla haver estat determinant.

Cap al nord, l’èxit del PP fou notable a l’àrea metropolitana de València. Majoria absolutíssima de Rita Barberà naturalment, l’atenció se centrava al cinturó que el PP va començar a pintar de blau el 2007. Quatre anys més tard ha tornat a agafar el pinzell, i de quina manera: no sols ha repassat les recents majories de Tor-

L’equilibri de les forces de progrés valencianes cada volta s’assembla més al català